На многаје улице

Пише: Страхиња Богдановић
недеља, 11 октобар 2009 16:33

Ајнштајн је једном дефинисао лудост (или глупост, како понегде цитирају), на следећи начин: "То је када понављате исте поступке, а очекујете различите резултате". Шта ли би онда чувени научник закључио о српској спољној политици?! Спољној политици која исте оне методе који јој нису успели у односима са Западом, сада примењује у фришкој сарадњи са Истоком. А очекује много другачији исход...

Наиме, већ месецима, тачније, од тренутка када је потврђено да ће председник Русије допутовати у Србију тачно на 65. годишњицу последњег ослобођења Београда – оног ослобођења које је много више извела Црвена армија него ијединa овдашња војска – у нашој јавности траје расправа о београдским улицама. Поставља се питање с каквим ћемо булеварима пред Димитрија, кад смо преименовали све оне улице које су носиле имена совјетских војсковођа из Другог светског рата. На пример, Улица генерала Жданова сада се зове Ресавска, а троле од Славије до Црвеног крста више не иду Улицом маршала Толбухина већ њеном наследницом и претходницом, Макензијевом. И, запитали су се многи, како ће сада српске власти објаснити руском председнику због чега су измењени називи улица који су, много речитије него председникова све чешћа набрајања наших спољнополитичких стубова, говорили о руско-српском пријатељству? Додуше, у форми совјетско-југословенског пријатељства...

Утисак који ми не да мира јесте овај: на такав начин реаговала би управо Друга Србија, када би се, у некој научно-фантастичној претпоставци, додворавала Русији, а не Америци. Или, замислите да су, рецимо због бомбардовања, измењени називи Улице Џорџа Вашингтона и Рузвелтове. Убеђен сам да би, уочи мајског гостовања потпредседника САД Џозефа Бајдена, другосрбијански јуришници наглас нарикали и тражили да се, у част високог госта, улицама врате претходни називи.

Тако сада некоме са стране може да делује кукњава која претходи доласку Медведева, а у коју се пре неки дан укључио и лично градоначелник Београда Драган Ђилас, који је појаснио да ће совјетски војни великани добити своје улице у српској престоници, али не ове које су имали (јер су њима враћени стари називи, које су укидали Титови комунисти), већ ће им бити додељене неке нове. Наводно, да би се испоштовао закон...

Све то говори да ништа нисмо научили у својој оводеценијској муци. И да и даље не знамо да разликујемо битно од небитног, суштинско од споредног, савезништво од

подаништва. Зар би заиста требало да поверујемо да ће Димитриј Медведев, председник највеће државе света и љубитељ "Дип парпла", на свом кратком боравку у Србији расправљати са домаћинима о улици којом се гегају једва покретни тролејбуси?! У тренутку када нови председник државе, која господари свим кризама на Балкану и огромном већином оних у руском комшилуку, добија Нобелову награду за мир, Медведев неће имати паметнија посла него да пита Бориса Тадића и Вука Јеремића зашто су совјетским генералима, маршалим и адмиралима отете улице?! Уместо о "Јужном току", Космету, Јужној Осетији, Абхазији и америчком ракетном штиту, наследник Владимира Путина ће ћаскати о београдским коловозима?!

Бојим се да ће Медведевљева питања бити далеко значајнија и тежа од назива улица. А ако се председник Русије баш и дохвати те теме, остаје нам само да се молимо да ће добити неки смисленији одговор од овог који му је Ђилас припремио. Добиће Совјети улице, али по закону?! То је Ђиласово решење за "топономску срамоту" којом нам се прети уочи доласка Медведева?! Ако је неко одавде још и поверовао у Ђиласово објашњење – како у уклањању совјетских назива није било никаквих антируских намера владајуће гарнитуре у Србији, која се у то доба котрљала на само два спољнополитичка стуба, већ да су мотиви били искључиво законски – Медведев неће.

Из Европе нам већ деценију долазе политичари који могу унедоглед да причају а ништа не кажу; који клишеирано и мисле, а камоли говоре; које сопствени значај силно обрадује сваки пут када налете на народ који је бескрајно спреман да им се додворава и испуњава њихове бесмислене хирове. Изгледа да у актуелном режиму очекују да и Медведев буде такав. Ако је то случај, неће нашој спољној политици помоћи ни 40 стубова!